

Doina - referat

Poezia "Doina" se include in volumul Poezii adunate si indreptate de Vasile Alecsandri, culegere de folclor publicata in 1852.

Creatia lirica, populara, in versuri, ce exprima confesiv cea mai bogata gama de sentimente umane: dragoste, ura, jale, revolta.

Ca orice creatie folclorice aceasta are caracter oral, anonim, traditional, sincretic si traditional.

Ca o formula specifica doinei este cea de inceput: "Doina, doina cantec dulce", sau o structura poetica exclamativa, vizind legatura omului cu natura.

Apar astfel motive specifice cum ar fi: al comuniunii omului cu natura, al codrului, al dorului. Sentimentele dominante sunt exprimate sub forma unui monolog sau al unui dialog cu elementele naturii.

Lirismul oscileaza intre tristete si speranta. Tehnicile specifice doinei sunt: vocativele, repetitiile, verbele la imperativ, exclamatiile si interogatiile.

Procedeele artistice specifice sunt: invocatiile retorice, personificarile, paralelismele, epitetele, comparatiile si inversiunile.

Titlul denumeste una din cele mai frumoase si mai dragi creatii populare romanesti.

Creatia lirica, doina exprima sentimente de dragoste ale romanului fata de aceasta creatie specifica neamului romanesc.

Aceasta la insotit pe roman in toate momentele decisive ale vietii, versurile mangaindu-i sufletul si alinandu-i tristetea in momente de restriste, vibrand de bucurie in clipele sale de fericire. Aceasta creatie lirica debuteaza cu o repetitie asociata cu un epitet expresiv, cu o formula de adresare: "Doina, doina cantec dulce". Viersul ei vrajit incanta pe oricine si-l tine in loc, ipresionandu-l prin vitalitate si pasiune ("viers de foc"): "Cand te-aud, nu m-as mai duce!; Cand rasuni, eu stau pe loc!".

Rotatia anotimpurilor e transpusa in universul ei sensibil: bucuria la venirea primaverii o data cu renasterea naturii ("Eu cant doina pe afara, De ma-ngand cu florile si privighetorile"), dar si tristetea la venirea iernii ce viscoleste. Cand romanul canta doina langa vatra ("Eu cant doina-nchis in casa, De-mi mai mangai zilele, Zilele si noptile").

La venirea primaverii, romanul isi simte sufletul tresarind la cantecul tumtos al doinei haiducesti ("Frunza-n codru cat invie, Doina cant de voinicie"). Apare aici un motiv specific al acestei creatii

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

literale folclorice: comuniunea stransa dintre om si natura.

Doina reprezinta chiar sufletul romanului, caci suspinul si soapta ei ii dau bucuria de a trai, infruntand soarta (Doina cant, doina soptesc, /Tot cu doina vietuiesc"). Repetitiile "doina" si enumeratiile: "zic", "soptesc", "vietuiesc", precum si epitetele "cantesc dulce" , "viers cu foc" amplifica varietatea sentimentelor fata de aceasta creatie cu caracter oral, anonim, traditional, sincretic si sincretic. Totodata repetitiile si enumeratiile: De ma-ngand cu florile /si privighetorile" amplifica ideea de timp indelungat de cand doina a aparut in viata romanului.

Enumeratia personificarilor este procedeul artistic fundamental din aceasta poezie.

Ca tehnica specifica se observa folosirea exclamatiilor realizate prin vocative: "Doina, doina,"

Enumeratia verbelor la indicativ: "zic", "soptesc", "vietuiesc" aduc versul doinei mai aproape de sufletul omului.

Subiectivismul este accentuat de folosirea verbelor si pronomelui de persoana I: aud, m-as duce, stau, cant, mangai.

Subiectivismul da muzicalitate versurilor amplificata de elementele prozodice: rima imperecheata, ritmul trohaic, masura scurta, de 7-8 silabe.

Argumentele aduse demonstreaza ca aceasta opera lirica, populara, in versuri, ce exprima confesiv cea mai bogata gama de sentimente umane: dragoste, ura, jale, revolta este o doina.